

הדר פרק ששי עירובין

עב.

עין משפט נר מצוה

עא א ב מיי פ"ד מהל'
עירובין הל' ז סמנ
עשין א טושע"א א"ח סי'
שע סעיף ג:

(א) [פירש גאון מסיפס כותל
הולך שיש בו חלונות. עירובין].
(ב) ע' ש"ל ורש"א ב"ה
אבל א [נקמן עטנ].
(ג) [ע"ז], (ד) [בתיא]
ה"ל"ש: מועיל לנטלן.]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל וכו'
דלא ללישנא קמא:
(ב) ת"ח בפת כ"ו והא
דנקט צה"ל לישנא דלא
גרע: (ג) בא"ד בשם ר"י
שיתוף עומנו כ"ו כ"ו:

והד אמר זיין. אפי' רצנן מודו דלא סמכינן עליה צחצר ללא אמרי'
מגו: כי פליגי בפת. ופליגי זיין צשיתוף זיין צעירוב דלר' מאיר
אין סומכינן על זה במקום זה: מאי לאו כו'. וקשיא למאן דאמר
זיין לא פליגי: או משתתפינן צמזבו בפת. דמשתתפינן דומיא דמערבין

צתמי: הלכתא ומונהג ונהגו בפת
צתרא דתענית (דף ק"ו): מפורש הלכה
דרשינן צפירקא הלכה כרבי מאיר
מנהג מדרש לא דרשינן אורוי מורינן
ליחיד הבא לימלך נהגו אורוי נמי
לא מורינן ואי עבוד לא מחינן בהו:
מתני' צטרקלין אחד. וחלקוהו
לחמשה וכולן יש להן פתח מן הטרקלין
לחצר ואריך לערב עם שאר בני חצר:
צ"ש אומרים. רשויותינן חלוקין
ואריך לכל חצורה ליתן פת צעירוב
החצר דהו להו כה' צמים וה"ה דאס
צאו להוציא מרשות זו לזו צריכינן
עירוב צינייהן: וצ"ה אומרים. אין
מחילה זו חילוק רשות דמחילה שפלה
היא כדמפרש צגמ' הלכך עירוב אחד
לכולן וצתוך הטרקלין נמי מוציאין
מזו לזו צלא עירוב שהטרקלין מחצבין
וכיון צדיניהן א"ל עירוב נעשה אחד
מהן שליח לכולן דאמרי' לקמן חמשה
שגבו את עירובן כלומר ששרויין
צחמשה צמים צחצר ועירוב צינייהן
הווי להו חדא ואס צאין לערב עם
אחרים עירוב אחד לכולן: ומודין
צשמקלסן שרויין כו'. דהו להו כה'
צמים ולא דמו לה' שגבו את עירובן
שהרי לא עירבו צינייהן:
צגמ' מחלוקת. צשרשויותיהן
חלוקות צמסיפס מחילה נמוכה של
חתיכות ע"ס דהתם צצית הלל

צית אחד הוא ודמו לה' שגבו את עירובן דהני נמי כמי שעירבו
דמי: אף צמסיפס מחלוקת. דלא תימנא צית שמאי צמחילה
עשרה הוא דאסרי וצמסיפס מודו אלא אפילו צמסיפס נמי
אסרי: פליגי צה. אמתניתינן קאי: מחלוקת. צית שמאי
וצית הלל כו': אצל מחילות שאין מגיעות לתקרה. אפילו הן
עשרה דברי הכל עירוב אחד לכולן ופליגי אחריוהו לישיב דרב
נחמן דהא (א) ליטנא קמא קאמר דצמחילה עשרה מודו לחלוק
הו והכא אמרינן אפילו צמגיעות לתקרה פליגי ולליטנא צתרא
קאמר דצמסיפס נמי פליגי ואסרי צית שמאי והכא אמרי'
דאפילו צמחילות עשרה לא אסרו אלא צמחילות המגיעות לתקרה:
הסבר

משמע צהדיא דכ"ש צית: צנהגו העם כר' מאיר. צפרק צתרא דתענית (דף ק"ו): מפרש דאורוי לא מורינן כוותיה ואי צעדינן לא
מחינן צדייהו וא"ת מה מחאה שייך כאן אס מחמירין כר"מ לעשות עירוב ושיתוף ו"ל דלא הו צרכה לצטלה אי נמי אס נמנעים על
כך להביא סכין וחמין לצורך מילה אי נמי לבי הא דאמר צמי שהוציאוהו (לעיל דף ק"ט). גבי חצר צצין שני מצוואות והוא רגילה צאחד
אס עירב רגיל לעצמו וזה שאינו רגיל לא עירב והיא נמי לא עירבה דוחה אותה אצל מי שאינה רגילה דכופין על מדת סדום והשתא אס עירב
מי שאינו רגיל ולא שיתוף והס דוחין אותה אצל מי שאינו רגיל כר"מ דצעי שיתוף לא מחינן צהו אי נמי אס עירבה עם שניהם ולא
שיתפה אלא עם האחד דלרצנן הו להו עירבה עם שניהם אסורה עם שניהם ולר"מ עם אותו ששיתפה עמו מותרת דעס האחר
לא צשתתפה ואין עירוב מועיל צמקום שיתוף: צצורדין בשמקצתן שרויין צחדריים וצצירות שהן צצריבין עירוב צכל חבורה וחבורה.
והני חדרים ועליות איירי כגון שכל אחד פתחו לחצר כדפירש צקונט' דהך ה' חצורות שצצבו צטרקלין כולהו יש להן פתח מן
הטרקלין לחצר דאס לא היה לכל אחד פתח לחצר הו אמרינן פנימי נותן עירובו דהו או שני הפנימיים לר' יוחנן דסוף פרקין
גבי עשרה צמים זה לפנים מזה ומיניה אס יש לאדם סופר או מלמד צציתו או כעין אותן [הצחורים] הבאין ללמוד תורה ושרויין
כל א' צחדר או צעליה צפני עצמו אע"פ שחלוקין מצעע הית צצפתו אין אסרינן עליו ולא צעו עירוב זיין יש להם פתח לרה"ר
זיין אין להם פתח לרה"ר דלא מיציעא אס כולם אכולין צמקום אחד אף ע"פ שכל אחד ישן צחדרו קי"ל כמאן דאמר לקמן (דף ק"ט).
מקום שיתוף גורם אלא אפילו לשמואל דאמר מקום לינה גורם או אפילו אכולין וישנים כל אחד צחדרו אין אסרינן או על זה ויהי שכולם
משתתפה צתוך הית צכל עסקי צשמישתיה צאפיה וצצישול וצכל חב צחשי צולהו כולהו אכולים וישנים צמקום אחד אע"פ שיש להם
פתח לצד רה"ר הכל נקראים על שם צעל הית ועוד דאין משאיל להם רשותו לאסור עליו ולא על זה ומצי לסלוקינהו והוה ליה כה' צשירים
וה' לקיטים דלא אמרי' להחמיר כדאמרינן לעיל (דף ק"ט). דאחד נותן עירובו דהו ואפי' שרויין צחדרים וצעליות דאס צשרויין כולם צצית צה
לא הוה מצתתף צציי דקאמר מהו דאפילו היה הית שלהם לא היו אסרינן זה על זה וכיון דגבי נכרי דדירתו לא שמה דירה לא אסרי אלא
חשיבי כולהו כחד כל שכן גבי ישראל דדירתו שמה דירה דצטלה דירתם גבי דירתו של צע"ה ולא דמי למקמתן שרויין צחדרים וצעליות
דהכא שיש כח לזה כמו לזה ואע"פ שהקילו צנכרי טפי מציראל דמי מושיל דוכתא לישראל אחר לישראל נותן עירובו דהו ואע"פ שאין
גבי נכרי רוצה להשכיר וצע"כ של נכרי וכה"ג צציתו של ישראל לא שרי התם נמי טעמא משום דדירת נכרי לא חשיב כ"כ אצל מכל מקום
יש ללמוד מדלא אסרי חמשה שצירים זה על זה גבי נכרי כל שכן גבי ישראל כדפירשית: צבמחיצות המגיעות לתקרה. והא
דקתני מתני' דמודים היבא דמקלנן שרויין צחדרים וצעליות לא דמי דהכא איירי צמחילות ערבי כגון יריעות שצמסיפסין עד התקרה:

וכן פירש צריס סוכה (דף ק"ג): ואע"פ שפירש כאן צקונטרס דלכ"ע
סומכינן צמזבו על עירובי חצירות שהיא לעולם צפת מכל מקום למ"ד
צפת פליגי קשה דלמה לא יועיל עירוב החצירות למזבי כיון צתורתו
נמי להניח צצית דאטו השם גורם שנקרא עירוב שיש לו להועיל
לחצירות ולא למזבי ולמלא דלמר זיין

נמי פליגי ומפרש צציתא דצצמקון
או משתתפינן צמזבו זיין ומותרין כאן
וכאן אצל עירובי חצירות זיין לא
מהני ואמאי כיון צשיתוף מהני לא
תקראנו עירוב אלא תקראנו שיתוף
דמימה הוה לומר דמה שקראו
עירוב צצטל (א) תורת שיתוף מעליו
ודוחק ר"י לפירוש הקונט' צצתחלת
העירוב לא עירבו אלא צני חצר אחת
יחד או שתי חצירות יחד ולא היו
סצורים שכל צני המזבי ישתתפו יחד
נמצא שלא נמנו עירובן לשם שיתוף
ולכן כצנימיתוספו עליהם כל צני המזבי
אין לחושבו שיתוף כיון שהראשונים
לא היו שם ולא ידעו מעולם שעליהם
ייתוספו כל האחרים וצראה לר"י
דכילה מלמא דוקא עירובי חצירות
צצית צצחצר וציתופי מצוואות דוקא
צחצר צצמזבו ולא צצית משום צצחצר
מינכר טפי לשם שיתוף דשייכא טפי
למזבו וקצורים צשמישם למזבי זה לזה
והשתא הא דקאמר לקמן צצמזבין
צצית צפת שעל השולחן סומכינן משום
עירוב לאו אף משום עירוב קאמר
אלא משום עירוב דוקא ולא משום
שיתוף והא דאמר צצריס סוכה (דף ק"ג).
צית שאין צו ארבע על ארבע אין
מניחין צו עירובי חצירות אצל מניחין
צו שיתופי מצוואות דלא גרע מחצר

צצמזבי ומשמע דכל שכן אס היה צית גמור שהיו מניחין צו שיתופין
אורי' דודאי צית גמור גרע לענין שיתוף והא דנקט (א) צהא דלא
גרע שלא תאמר כי היכי דיואלין מכלל צמים לענין עירוב יולאין
נמי מכלל חצר לענין שיתוף לפי שיש מחילות מפיסקות ואחר צעי
ד' אמות וצהאי צית ליכא ד' אמות והשתא הך דצעל הית שהיה
שותף לשנינו לזה זיין וההיא נמי דלעיל (דף ק"ט). דליקני מר
רציעתא דחלא צריך לומר דצחצר היה אותו צצית דצשיתופי מצוואות
איירי דאילו עירובי חצירות צעי פת וצירושלמי משמע כפי' הקונט'
דכ"ש צית דלמר צפ' מי שהוציאוהו עירוב צריך צית שיתוף מהו
שיתוף צית מלמא דשמואל אמרה שיתוף צריך צית ומסקי רבי
אצבו (א) צשם רבי יוחנן נותנו זיין צאזיר דלמר זיין צאזיר למזבי
משמע צהדיא דכ"ש צית: צנהגו העם כר' מאיר. צפרק צתרא דתענית (דף ק"ו): מפרש דאורוי לא מורינן כוותיה ואי צעדינן לא
מחינן צדייהו וא"ת מה מחאה שייך כאן אס מחמירין כר"מ לעשות עירוב ושיתוף ו"ל דלא הו צרכה לצטלה אי נמי אס נמנעים על
כך להביא סכין וחמין לצורך מילה אי נמי לבי הא דאמר צמי שהוציאוהו (לעיל דף ק"ט). גבי חצר צצין שני מצוואות והוא רגילה צאחד
אס עירב רגיל לעצמו וזה שאינו רגיל לא עירב והיא נמי לא עירבה דוחה אותה אצל מי שאינה רגילה דכופין על מדת סדום והשתא אס עירב
מי שאינו רגיל ולא שיתוף והס דוחין אותה אצל מי שאינו רגיל כר"מ דצעי שיתוף לא מחינן צהו אי נמי אס עירבה עם שניהם ולא
שיתפה אלא עם האחד דלרצנן הו להו עירבה עם שניהם אסורה עם שניהם ולר"מ עם אותו ששיתפה עמו מותרת דעס האחר
לא צשתתפה ואין עירוב מועיל צמקום שיתוף: צצורדין בשמקצתן שרויין צחדריים וצצירות שהן צצריבין עירוב צכל חבורה וחבורה.
והני חדרים ועליות איירי כגון שכל אחד פתחו לחצר כדפירש צקונט' דהך ה' חצורות שצצבו צטרקלין כולהו יש להן פתח מן
הטרקלין לחצר דאס לא היה לכל אחד פתח לחצר הו אמרינן פנימי נותן עירובו דהו או שני הפנימיים לר' יוחנן דסוף פרקין
גבי עשרה צמים זה לפנים מזה ומיניה אס יש לאדם סופר או מלמד צציתו או כעין אותן [הצחורים] הבאין ללמוד תורה ושרויין
כל א' צחדר או צעליה צפני עצמו אע"פ שחלוקין מצעע הית צצפתו אין אסרינן עליו ולא צעו עירוב זיין יש להם פתח לרה"ר
זיין אין להם פתח לרה"ר דלא מיציעא אס כולם אכולין צמקום אחד אף ע"פ שכל אחד ישן צחדרו קי"ל כמאן דאמר לקמן (דף ק"ט).
מקום שיתוף גורם אלא אפילו לשמואל דאמר מקום לינה גורם או אפילו אכולין וישנים כל אחד צחדרו אין אסרינן או על זה ויהי שכולם
משתתפה צתוך הית צכל עסקי צשמישתיה צאפיה וצצישול וצכל חב צחשי צולהו כולהו אכולים וישנים צמקום אחד אע"פ שיש להם
פתח לצד רה"ר הכל נקראים על שם צעל הית ועוד דאין משאיל להם רשותו לאסור עליו ולא על זה ומצי לסלוקינהו והוה ליה כה' צשירים
וה' לקיטים דלא אמרי' להחמיר כדאמרינן לעיל (דף ק"ט). דאחד נותן עירובו דהו ואפי' שרויין צחדרים וצעליות דאס צשרויין כולם צצית צה
לא הוה מצתתף צציי דקאמר מהו דאפילו היה הית שלהם לא היו אסרינן זה על זה וכיון דגבי נכרי דדירתו לא שמה דירה לא אסרי אלא
חשיבי כולהו כחד כל שכן גבי ישראל דדירתו שמה דירה דצטלה דירתם גבי דירתו של צע"ה ולא דמי למקמתן שרויין צחדרים וצעליות
דהכא שיש כח לזה כמו לזה ואע"פ שהקילו צנכרי טפי מציראל דמי מושיל דוכתא לישראל אחר לישראל נותן עירובו דהו ואע"פ שאין
גבי נכרי רוצה להשכיר וצע"כ של נכרי וכה"ג צציתו של ישראל לא שרי התם נמי טעמא משום דדירת נכרי לא חשיב כ"כ אצל מכל מקום
יש ללמוד מדלא אסרי חמשה שצירים זה על זה גבי נכרי כל שכן גבי ישראל כדפירשית: צבמחיצות המגיעות לתקרה. והא
דקתני מתני' דמודים היבא דמקלנן שרויין צחדרים וצעליות לא דמי דהכא איירי צמחילות ערבי כגון יריעות שצמסיפסין עד התקרה:

רבינו הגנאל
והכמים אומרים (אין)
[ארן מערבין או
משתתפינן. אוקמה
משמיה דרב הכי קתני,
או מערבין בחצירות
בפת, ושכח אחד מהן
ולא נשתתף ובטיל
רשותו. לר' מאיר אית
ליה ביטול ומותרין
כאן וכאן. או משתתפינן
במזבי זיין ושכח אחד
מבני חצר ולא עירב
מותרין כאן וכאן.
ואסיקנא דכולי עלמא
עירובי חצירות בפת
דאין סומכינן על עירוב
במקום שיתוף. דאמר רב
יהודה אמר רב הלכה
כר' מאיר ורב ברוצא
אמר רב הלכה כאלעזר
בן דואי. מתני' חמש
חבורות ששבתו צטרקלין
אחד, פ"י בירה אחת כו'.
אוקמה רב נחמן מחלוקת
בית שמאי ובית הלל
הללו חלוקין במסיפס.
פ"י פיקא דארבי, אבל
אם הם חלוקים במחיצה
א" טפחים דברי הכל
עירוב לכל חבורה. איכא
דאמרי אמר רב נחמן
אף במסן[ספס מחלוקת,
פליגי בה ר' חייא ור'
שמעון ברבי, חד אמר
מחלוקת במחיצות שאין
מגיעות לתקרה כו'.
רבי